

Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ Ἀνθρωπόθεος τῆς Νέας Ἐποχῆς

Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου

Προηγούμενου Ἱ.Μ. Μεγάλου Μετεώρου

Τό προηγούμενο (δεύτερο) κείμενό μας εἶχε ὡς θέμα τήν μετάνοια ὡς πορεία ἀπό τό κατ'εἰκόνα στό καθ' ὁμοίωση. Ἀναφερθήκαμε ἐκεῖ στήν κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωση δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό, περιγράψαμε τά ἰδιαίτερα χαρίσματα μέ τά ὁποῖα προίκισε ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο, τόν κύριο προορισμό τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι ἡ θέωσή μας καί τήν δημιουργία τῆς ψυχῆς καί τά γνωρίσματά της.

Πρόκειται γιά κεφαλαιώδη θέματα τῆς ὀρθοδόξου ἀνθρωπολογίας, τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καί σωτηριολογίας, τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. Δυστυχῶς, γιά αὐτά τά τόσο σοβαρά ζητήματα ὁ περισσότερος κόσμος ἐλάχιστα γνωρίζει. Οἱ αἰτίες αὐτῆς τῆς ἄγνοιας ἐντοπίζονται σέ ποικίλους παράγοντες, ὅπως εἶναι ἡ ἔλλειψη συστηματικῆς κατηχήσεως ἀπό τήν πλευρά τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀλλοίωση τῆς ἑλληνορθόδοξου, κατά τό Σύνταγμα, παιδείας στά δημόσια σχολεῖα, πού ἀποβαίνει ἐπιζήμια, ἡ μονόπλευρη ἀνατροφή τῶν παιδιῶν στίς σημερινές οἰκογένειες, πού στοχεύει κυρίως στήν ἐγκεφαλική μόρφωση ἢ ἐπαγγελματική-οἰκονομική ἀποκατάσταση, παραμελώντας τήν πνευματική ἀνάπτυξη ἢ τήν ψυχική τους ὑγεία μέσα στόν ὑλόφρονα τρόπο ζωῆς καί στίς ἐφήμερες κοσμικές ἀπολαύσεις.

Οἱ ἱλιγγιώδεις ρυθμοί τῆς καθημερινότητας καί ἡ ἀσφυκτική πίεση, πού αὐτή ἀσκεῖ, ἡ διαρκῆς μέριμνα γιά τήν ἐξοικονόμηση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, τό συνεχές ἄγχος γιά τήν ἐπίτευξη στόχων καί ὑψηλῶν ἐπιδόσεων, οἱ πολυάριθμες δραστηριότητες, δέν ἐπιτρέπουν σέ γονεῖς καί παιδιά τήν παραμικρή ἐξοικονόμηση χρόνου, ὄχι μόνο γιά κατήχηση, πνευματική μελέτη καί ἐκκλησιασμό, ἀλλά οὔτε κἄν γιά ὀλιγόλεπτη προσευχή στό σπίτι.

Καί εἶναι πραγματικά ὀξύμωρο τό γεγονός, ὅτι ἐνῶ ἡ σύγχρονη ἐποχή τῆς συνεχοῦς ροῆς πληροφοριῶν καί εἰδήσεων μᾶς παρέχει τήν δυνατότητα νά κατέχουμε σέ καθημερινή βάση ἀμέτρητες γνώσεις γιά κάθε τί πού συμβαίνει σέ κάθε γωνιά τοῦ πλανήτη μας, νά μένουμε τελικά ἄδαεῖς καί ἀπληροφόρητοι γιά τά καίρια καί σωτηριολογικῆς καί αἰώνιας σημασίας ζητήματα τῆς ζωῆς μας, λόγω τῆς μέριμνας καί τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἐντονης καθημερινότητας, πού οἱ ἴδιοι δημιουργοῦμε καί πού συνεχῶς αὐξάνουν.

Ζώντας ἔτσι, οὐσιαστικά δέν προλαβαίνουμε νά γνωρίσουμε καί νά μάθουμε γιατί ζοῦμε, ποιός εἶναι ὁ τελικός σκοπός τῆς ζωῆς μας, ἄν ὑπάρχει ἄλλη ζωή καί τί θά συναντήσουμε σ' αὐτή, τί εἶναι ἡ ψυχή μας καί ποιὰ εἶναι τά γνωρίσματά της, τί εἶναι ἡ Κόλαση καί τί ὁ Παράδεισος.

Γι' αὐτό καί ἡ πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων (ἀκόμη καί πολλῶν ἐκ τῶν χριστιανῶν) δέν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ψυχή· ὅτι ἡ ψυχή εἶναι ἀθάνατη· δέν

πιστεύουν στην Ανάσταση του Χριστού και την κοινή ανάσταση όλων μας· δέν πιστεύουν στην μετά θάνατο ζωή, δέν πιστεύουν στην αιωνιότητα, στην Μέλλουσα Κρίση, στην ανάσταση τών νεκρών και την έπανασύνδεση τής ψυχής μέ τό σῶμα του κάθε ανθρώπου. Δέν συνειδητοποιούν πώς ὅ,τι πράττουμε σέ αὐτή τήν ζωή -καλό ἤ κακό- ἔχει αντίκτυπο στην αιωνιότητα.

Χωρίς πίστη, ὅμως, στην Ανάσταση του Χριστού και στην κοινή ανάσταση όλων μας δέν υπάρχει χριστιανισμός· δέν ἔχει κανένα νόημα ἡ πίστη μας. Τό διακηρύσσει αὐτό μέ τόν πλέον κατηγορηματικό τρόπο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στην πρώτη ἐπιστολή του πρὸς τούς Κορινθίους: *«Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται· εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν»*¹. Ἄν δέν υπάρχει, δηλαδή, ἀνάσταση νεκρῶν, τότε οὔτε ὁ Χριστός ἔχει ἀναστηθεῖ. Καί ἂν ὁ Χριστός δέν ἔχει ἀναστηθεῖ, τότε τό κήρυγμά μας εἶναι χωρίς νόημα, τό ἴδιο καί ἡ πίστη σας.

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος, ἄλλωστε, πού ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια, ὅλοι οἱ ἄθεοι καί ἀντίθεοι πολεμοῦν μέ λύσσα τό συγκλονιστικό καί θαυμαστό γεγονός τής Ἀναστάσεως του Χριστού -παρουσιάζοντάς το ὡς ἕνα μῦθο-, γιά νά ἐξαφανίσουν, εἰς μάτην βεβαίως, τήν χριστιανική πίστη ἀπό προσώπου γῆς, καθώς χάρις σέ αὐτό τό μοναδικό θαῦμα, *«χάρις εἰς τήν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, χάρις εἰς τήν νίκην Του ἐπὶ τοῦ θανάτου οἱ ἄνθρωποι ἐγίνοντο καὶ γίνονται καὶ θά γίνονται πάντοτε χριστιανοί. Ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ χριστιανισμοῦ δέν εἶναι ἄλλο τι παρά ἱστορία ἑνός καὶ μοναδικοῦ θαύματος, τοῦ θαύματος τής τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως... Αὐτό εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖο οὐδεμία ἄλλη θρησκεία ἔχει... αὐτό εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον κατά τρόπον μοναδικόν καὶ ἀναμφισβήτητον δεικνύει καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός καὶ Κύριος εἰς ὅλους τούς ὄρατούς καὶ ἀόρατους κόσμους»*².

Γι' αὐτό καί, μέ ἀφορμή τόν κορωνοϊό, ἀπαγορεύτηκε πέρυσι σέ ὅλους τούς πιστούς σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο, **γιά πρώτη φορά στά χρονικά**, νά ἐορτάσουν πανηγυρικά στούς ἱερούς ναούς τήν Ανάσταση του Θεανθρώπου Χριστού μας! Ἀνάλογη, ἄλλωστε, ἀπαγόρευση ἐπιβλήθηκε καί γιά τήν μεγάλη Δεσποτική ἐορτή τών Θεοφανείων, ὅπου ἔχουμε τήν φανέρωση τής Ἁγίας Τριάδος καί τής θεότητας του Χριστού μας!

Ὁ στόχος εἶναι προφανής, ἡ προσβολή δηλαδή τής θεότητας του Χριστού. Ὅποιος πολεμάει τόν Χριστό, πού εἶναι ἡ Κεφαλή τής Ἐκκλησίας, πολεμάει τό Σῶμα Του πού εἶναι τά μέλη τής Ἐκκλησίας, οἱ πιστοί. Ὅποιος πολεμάει τούς πιστούς, πολεμάει τόν Χριστό καί ἀντίστροφα. Γι' αὐτό καί τό κατευθυνόμενο ἀντίθεο κατεστημένο χλευάζει καί πολεμᾷ μέ λυσιπώδη τρόπο τό πραγματικό-τεθεωμένο Σῶμα καί Αἷμα του Ἀναστάντος Χριστού μας, **τήν Θεία Κοινωνία**, βάλλοντάς εὐθέως καί ἀπροκάλυπτα ἐναντίον τής θεότητας του Θεανθρώπου, του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

¹ Α' Κορ. 15, 13-14

² Ἀγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, *Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος*, ἐκδ. Ἀστήρ, σελ. 41

Θά θέλαμε, λοιπόν, νά ἐπαναλάβουμε μέ κάθε σαφήνεια καί κατηγορηματικότητα: ὅποιος δέν πιστεύει στὸν Θεάνθρωπο Χριστό μας καί τὴν Ἀνάστασή Του, ὅποιος δέν πιστεύει στὴν κοινή ἀνάσταση ὅλων μας, ὅποιος δέν πιστεύει στὴν Δευτέρα Παρουσία, τὴν μέλλουσα Κρίση, τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καί τὴν ὑπαρξη τῆς Κολάσεως, ὅποιος δέν πιστεύει στὴν ὑπαρξη τῆς ψυχῆς καί τὴν ἀθανασία της, αὐτός **δέν μπορεῖ οὐσιαστικά οὔτε νά εἶναι οὔτε καί νά λέγεται χριστιανός καί μάλιστα ὀρθόδοξος.**

Στό γενικευμένο ἀντίθεο, ἀντιεκκλησιαστικό καί ἀντίχριστο πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς, μέσα στό ὅποιο ζοῦμε καί ἀλλοιωνόμαστε κάθε μέρα καί περισσότερο, ὅλα τὰ χαρίσματα πού ὁ Θεός ἔδωσε στὸν ἄνθρωπο μέ τό κατ' εἰκόνα παραποιοῦνται καί ἀντιστρέφονται. Κατά ἀνάλογο τρόπο, ἀντιστρέφεται καί ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου, τό καθ' ὁμοίωση δηλαδή, πού εἶναι ἡ θέωση.

Ὁ σημερινός νέος τύπος ἀνθρώπου δέν ἔχασε ἀπλῶς τὸν προορισμό του, ἀλλά τὸν ἔλλαξε οἰκειοθελῶς, τὸν μετέτρεψε, τὸν ἀντικατέστησε μέ ἄλλον. Ὁ ἄνθρωπος τῆς Νέας Ἐποχῆς ἀποκόπτεται ἐνεργά καί συστηματικά καί αὐτονομεῖται συνειδητά ἀπὸ τὸν Θεό, προβάλλοντας τό ἀτομικό εἶδωλο τῆς αὐτοθεΐας του.

Ἄρνεϊται μέ δική του ἐπιλογή τὸν προορισμό πού τοῦ ἔδωσε ὁ Δημιουργός Του. Δέν ἐπιθυμεῖ νά γίνει «θεός κατὰ χάριν», ἀλλά ὑποκύπτει στὴν φιλοδοξία τῆς αὐτονομημένης ἰσοθεΐας, ὅτι μπορεῖ, δηλαδή, νά γίνει θεός *«δίχα Θεοῦ καὶ πρό Θεοῦ καὶ οὐ κατὰ Θεόν»*.³ Ἡ ἄρνηση ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεανδρικοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ μας (τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος) εἶναι ἡ *«νέα πτώση»*, ἡ πτώση τοῦ *«νέου τύπου ἀνθρώπου»*. Εἶναι ὁ ὑποβιβασμός ἀπὸ τὴν θεανθρωπότητα στὴν ἀνθρωπότητα.

Μέ τὸν ἐκούσιο αὐτό ὑποβιβασμό του, στὴν πραγματικότητα ὁ ἄνθρωπος ἀποκηρύσσει καί ἀπενεργοποιεῖ οἰκειοθελῶς τὰ ἰδιαίτερα χαρίσματα καί τὰ προνόμια, μέ τὰ ὅποια τὸν προίκισε ὁ Θεός.

Τό αὐτεξούσιο (κύριο γνώρισμα τοῦ κατ' εἰκόνα), ἡ θεόσδοτη, δηλαδή, ἐλευθερία, ἀπεμπολεῖται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο, πού ἀδυνατεῖ νά σηκώσει τό «βάρος» αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας του. Παραιτεῖται ἀπὸ τὸν ἀγώνα, τὴν ἐπιμονή καί τίς θυσίες γιὰ νά τὴν διατηρήσει, νά τὴν διεκδικήσει καί νά τὴν ἐπανακτήσει. Προτιμᾷ τὸν εὐκόλο δρόμο τῆς καθοδηγήσεως, τῆς προκαθορισμένης πορείας, τῶν προκατασκευασμένων ὁραμάτων, τῶν προαποφασισμένων ἐπιλογῶν καί τῆς ποδηγετήσεως ἀπὸ τὰ παγκόσμια κέντρα ἐξουσίας καί ἐλέγχου.

Θυσιάζει τὴν ἐλευθερία του καί τὴν ἰδιοπροσωπία του στὸν βωμό τῆς ἀσφάλειας, τῆς ἀνέσεως, τῆς εὐημερίας, τῆς ποιότητος ζωῆς, τῆς ἀναπτύξεως, τῆς ἐκρηκτικῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνολογίας καί τῆς πλησμονῆς τῶν ποικίλων ὑλικῶν ἀγαθῶν πού ἀπολαμβάνει. Τό εἶχε, ἄλλωστε, διατυπώσει τόσο εὐστοχα καί προφητικά, πολὺ πρὶν, ὁ μέγας Ρῶσος ὀρθόδοξος

³ Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, *Περὶ Διαφόρων Ἀποριῶν*, Φιλοκαλία Νηπτικῶν καί Ἀσκητικῶν, σελ. 194

συγγραφέας Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ στόν άπαραμίλλο μύθο του, τόν μύθο του Μεγάλου Ίεροεξεταστή: «*Καμμιά έπιστήμη δέν θά τούς δώσει ψωμί όσο θά μένουν έλεύθεροι, μά στό τέλος θάρθουν νά καταθέσουν τήν έλευθερία τους στά πόδια μας και θά μάς ποϋν: “Κάντε μας σκλάβους, μά χορτάστε μας”⁴».*

Ή κυριαρχική έξουσία επί του κτιστου κόσμου, πού δώρησε ό Θεός στόν άνθρωπο όρίζοντάς τον βασιλέα, διαχειριστή και φύλακα του παραδείσου, διαστρέφεται σέ έγκληματική επέμβαση και έκμετάλλευση τής φύσεως -**στό όνομα τής ανάπτυξεως και τής προόδου**- μέ όλέθριες και μή αναστρέψιμες συνέπειες γιά τό περιβάλλον, αλλά και γιά τόν ίδιο τόν άνθρωπο, πού από προστάτης γίνεται δυνάστης και καταστροφέας τής φυσικής δημιουργίας.

Ή δημιουργική και γνωστική ικανότητα, πού ό Θεός έδωσε στόν άνθρωπο μέ τό κατ' εικόνα, παραποιείται, έπίσης, και διαστρέφεται.

Ό **νέος άνθρωπος**, μετά τήν άλλοτρίωση πού επέφερε στήν φύση, μέ τήν πληθώρα πλέον των μεταλλαγμένων προϊόντων πού μάς κατακλύζουν, έπιθυμεί και **έπιχειρεί πλέον**, νά επέμβει γενετικά (ή έπιγενετικά) και στόν ίδιο τόν ανθρώπινο όργανισμό, -κύτταρα, DNA- προκαλώντας «*τεχνητή εξέλιξη*», τόν «έπανασχεδιασμό τής ανθρώπινης κατάστασης», νά «*αναβαθμίσει*» τό ανθρώπινο είδος μέσω βιοτεχνολογικών ενισχύσεων και έπαυξήσεων (σέ συνδυασμό μέ τήν έξωτερική Τεχνητή Νοημοσύνη), καθώς κρίνει άτελή ή άνεπαρκή τήν φυσική του κατάσταση και εξέλιξη, αυτή πού του χάρισε ό Δημιουργός του. (Δηλώνουν ότι θά χρειαστεί νά αλλάξουμε τήν Βιοχημεία μας και νά ξανασχεδιάσουμε τό σώμα και τόν νοϋ μας!).

Νέες έπιστήμες, όπως ή βιοτεχνολογία, ή νανοτεχνολογία, ή νευροθεολογία, ή κυβερνητική, ή γενετική μηχανική, ή νέα εύγονική και πολλές άλλες, άγωνίζονται καθημερινά γιά τήν έπίτευξη αυτής τής νέας πραγματικότητας, «*τήν υπέρβαση του ανθρώπινου είδους από τόν ίδιο τόν άνθρωπο*⁵». Είναι ή αντίστροφή τής δημιουργικής και γνωστικής ικανότητας πού χάρισε ό Θεός στόν άνθρωπο, ό Όποϊος «*έδωκεν έπιστήμη τοϊς ανθρώποις ένδοξάζεσθαι έν τοϊς θαυμασίοις αύτου*⁶». Μέ τήν Νέα Έπιστήμη ό άνθρωπος σφετερίζεται τήν Γνώση, τήν Σοφία και τήν Δόξα του Θεου και αυτοανακηρύσσεται σέ δημιουργό στήν θέση του Δημιουργού του. Ή έμπειρία τής Χάριτος, ή σύνεση, ή σοφία και ή διάκριση, πού χαρίζει τό Άγιο Πνεϋμα, αντικαθίστανται από τήν πεπερασμένη ανθρώπινη σκέψη (σέ συνδυασμό μέ φιλοσοφικοθηρησκευτικά συστήματα ανατολίτικης προέλευσης πού συσκοτίζουν τόν ανθρώπινο νοϋ) και ξεκινά ό κατήφορός του σέ διαλογισμό, καθοδηγούμενο όραματισμό, σέ έλεγχόμενη-κατευθυνόμενη σκέψη, γνωστικές έγκεφαλικές παρεμβάσεις ή σέ ό,τι άλλο διεστραμμένο και άπαξιωτικό «*άνακαλύπτεται*» ή «*έφευρίσκειται*» στίς μέρες μας και όδηγεϊ στόν άπανθρωπισμό του ανθρώπου!

⁴ Φιοντόρ Ντοστογιέφσκυ, *Άδελφοί Καραμαζόβ*, έκδ. Γκοβόστη, τ. Β, σελ. 107

⁵ Γ. Κολέμπας, *Τά Μεταλλαγμένα και ό “Μεάνθρωπος”*, Δίκτυο ένάντια στα μεταλλαγμένα (GMOstop.org).

⁶ *Σοφία Σειράχ*, 38, 6

Στίς μέρες μας γίνεται συνεχῶς λόγος γιά τό (άστρολογικῆς προέλευσης) «πέρασμα» ἀπό τήν Παλαιά Ἐποχή τῶν Ἰχθύων (τοῦ Χριστοῦ μας, δηλαδή) στήν Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου (πού ἀναμένει τόν «Ἵδροχοϊκό Χριστό»), στήν Ἐποχή τοῦ Νέου Ἀνθρώπου, πού θά ἔχει ἀφυπνίσει τήν θεϊκότητά του μέσω διαφόρων τεχνικῶν.

Πρόκειται οὐσιαστικά γιά τήν μετάβαση ἀπό τόν Θεάνθρωπο στόν Ἀνθρωπόθεο! Τήν μετάβαση αὐτή τήν πιστοποιεῖ ἡ συνεχῶς διαφημιζόμενη «ἀνύψωση τῆς Ἀνθρωπότητας» (σύμφωνα μέ τούς Νεοεποχίτες) πρὸς «νέες ἢ βελτιωμένες μορφές ὕπαρξης»: ἀπό τόν Ἴνθρωπο, στόν Μετάνθρωπο. Ἀπό τόν homo sapiens (νοήμων ἄνθρωπος) στόν homo deus (ἄνθρωπος θεός).

Βιώνοντας αὐτή τήν σύγχρονη τραγική καί ὀδυνηρή πραγματικότητα, εἶναι κατεπείγουσα ἀνάγκη νά ξαναβροῦμε τόν χαμένο ἑαυτό μας, τήν ἀθάνατη ψυχή μας· νά ξαναβροῦμε τόν Χριστό μας· νά ἐπαναπροσδιορίσουμε τίς προτεραιότητες καί τόν σκοπό τῆς ζωῆς μας. Νά ξαναθυμηθοῦμε ὅτι ἡ κλήση καί ὁ στόχος μας εἶναι ὁ Οὐρανός καί ἡ συμβασιλεία μέ τόν Χριστό μας στήν ἀτελεύτητη αἰωνιότητα. Κι αὐτό θά γίνει μέσα ἀπό τήν τακτική μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τήν γνώση τῆς ἀγιοπνευματικῆς ἐμπειρίας τῶν Ἁγίων μας (πού ἔχουν ἀποθησαυρίσει στά συγγράμματά τους) καί τήν ἐφαρμογή της στήν καθημερινότητά μας καί -κυρίως- μέσα ἀπό τήν ἔμπρακτη, εἰλικρινή καί ὑπαρξιακή μετάνοιά μας, τήν συγχωρητικότητά μας, τήν τήρηση ὅλων τῶν ἐντολῶν καί τήν μυστηριακή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἁγία Οἰκουμενική Ὁρθόδοξη Πίστη μας ξεπερνᾷ καί ὑπερνικᾷ κάθε Παγκοσμιοποίηση, κάθε Νέα Τάξη καί κάθε Νέα Ἐποχή. Ἀποτελεῖ τή **Μοναδική Ἐποχή** σωτηρίας καί θεώσεως στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, πού εἶναι καί **Παλαιά** καί **Νέα** καί **Μέλλουσα** καί **Παντοτινή** καί **Ἀτελεύτητος** καί **Δοξασμένη**, γιατί εἶναι ἡ **ΕΠΟΧΗ** τῆς **Ἀληθείας** τοῦ **Παναγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ** μας.

Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καί Ὁμοουσίῳ καί Ζωοποιῷ καί Ἀδιαιρέτῳ Τριάδι νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!!!

Καλή καί εὐλογημένη Τεσσαρακοστή.